

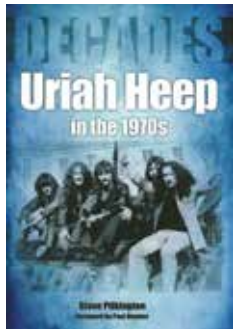
nog altijd na. Neil Peart was een rots in de progressieve branding, een bakken van rust en ritme. Ondertussen wisten we dat achter zijn teksten, kiene observatievermogen en innemende persoonlijkheid onzichtbare krachten aan het werk waren. We wisten dat een donkere, vernietigende storm de ooit zo solide wereld van deze geniale drummer omver had geblazen. Het verdriet over de dood van een favoriet muzikant staat natuurlijk in geen enkele verhouding tot de pijn die Peart moet hebben gevoeld na het overlijden van zijn dochter en zijn vrouw, binnen een periode van tien maanden; toch is het uitgerekend Peart die ons helpt bij het verwerken van zijn eigen afwezigheid. Hadden we in 2002 al eens vol ontzag en bewondering de originele versie van Ghost Rider: Travels On The Healing Road gelezen, dankzij een puike vertaling van Ronald van Dalftsen (inclusief ontroerend voorwoord van Cesar Zuidervijk) kunnen we het nu nogmaals in het Nederlands doen. Via een soms wat ongestructureerde mengeling van dagboeknotities, briefwisselingen en beschrijvende verhalen neemt Neil Peart de lezer als bijrijder op zijn motor mee tijdens een 88.000 km lange reis door Noord- en Centraal-Amerika. In rake observaties, scherpe details, een grote mate van zelfreflectie en gepaste humor lezen we (op de eerste hoofdstukken na) slechts zijdelings over het verlies van vrouw en kind, maar des te meer over de vele ontmoetingen die de tocht hem brengt. Het reizen door een groots uitgestrekt landschap, zonder doel of bestemming, zorgt voor de verwerking van rouw. De ontmoetingen brengen hem hoop. Uiteindelijk volgt berusting en een klein beetje perspectief. Dat wordt af en toe door de auteur bevestigd, maar de oplettende lezer neemt dit vooral tussen regels door mee. Ghost Rider: Over Helende Wegen is daardoor beslist geen klaagzang. Het is een verslag over hoe je, letterlijk, verder moet. Ook al weet je niet hoe. Of waar naartoe. Natuurlijk missen we Neil Peart, maar de muziek en zijn reisavonturen houden hem levend. Als ghost rider in the sky.

Edwin Ammerlaan

STEVE PILKINGTON

Decades: Uriah Heep In The 1970s

(SONICBOND PUBLISHING)
#historie #eerstedecennium

Muziekjournalist Steve Pilkington beschrijft in dit boek het ontstaan van Uriah Heep en het tot stand komen van de vermaarde classic line up: Hensley/Byron/Thain/Box/Kerslake en van de klassiekers die de huidige bezetting nog stevast speelt tijdens de live-shows. Met bijdragen en citaten van met name eerste bassist Paul Newton, gitarist

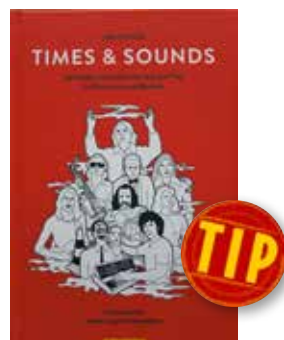
Mick Box en wijlen Ken Hensley wordt de geschiedenis van Heep gevolgd langs de harde weg naar het uiteindelijke succes en de tol die de diverse leden van de band daarvoor hebben moeten betalen. Bizar om te lezen hoe de bandleden werden gepusht om twee albums per jaar te produceren terwijl ze jaar in, jaar uit een loodzwaar tourneeschema moesten afwerken. Smeuig wordt verhaald hoe de band begon, hoe de vader van Paul Newton zeker in de beginperiode een belangrijke rol speelde als financier en manager en hoe zijn rol door platenmaatschappijoprichter en -directeur Gerry Bron werd overgenomen. De invloed die Bron had was enorm en zeker in het begin van groot belang maar later helaas ook mede de oorzaak van onoverkomelijke problemen binnen de band. De mening van de journalist komt aardig overeen met de mijne als het gaat om de favoriete nummers en de kwaliteit van de maar liefst dertien studioalbums die in de jaren zeventig tot en met 1980 werden uitgebracht. Pilkington tipt het fragiele gestel van Gary Thain aan wiens heroïneverslaving leidde tot zijn ontslag en korte tijd later in 1975 tot zijn dood; hij was 27 jaar oud... Ook het enorme drinken van zanger David Byron (eigenlijk David Garrick geheten) wordt uitgelicht en hoe dat uiteindelijk zijn weerslag had op 's mans performance en hoe hij daarmee de reputatie van de hele band schaadde, wat leidde tot zijn ontslag in 1976. Dat Hensley een cocaïneverslaving had, wordt wel genoemd maar niet uitputtend behandeld. Tot zijn vertrek in juni 1979 was hij immers de man die de meeste songs aanleverde. De diverse wisselingen in de bezetting worden uitgelegd en hoe de keuze voor John Sloman leidde tot het vertrek van drummer Lee Kerslake, waarna uiteindelijk begin jaren tachtig Mick Box alleen overbleef. Bewonderenswaardig hoe het Box na diverse deels geslaagde pogingen uiteindelijk lukte een bezetting te formeren die heel lang stand zou houden. Pilkington wijdt dus ook zeker een aantal pagina's aan de periode van na 1980, zelfs tot aan 2020 toe, toen de pandemie alle plannen om live-shows te spelen naar het rijk der fabelen verwees. Een volgend album is onderweg, naar het schijnt, en Box en zijn bandmaatjes zullen daarmee hopelijk ook de coronastorm hebben overleefd.

Menno von Brucken Fock

JAN REETZE

Times & Sounds

(HALVMALL)
#Duitsland #prettigleesbaar #veelweetjes

De ondertitel van dit kloeke, ingebonden boekwerk luidt: Germany's Journey From Jazz And Pop To Krautrock And Beyond.

Auteur Reetze (Hamburg, 1956) vertelt in 530 pagina's het verhaal van de ontwikkeling van de Duitse (rock)muziek en neemt daarbij een lange aanloop vanaf de opkomst van de Nazi's om met veel details het ontdekken van de eigen muziekcultuur door onze oosterburen te schetsen. Hij doet dat in een prettige en onderhoudende schrijfstijl. Het boek is in het Engels geschreven - Reetze woont al dertien jaar in de Verenigde Staten - en een enkele keer betrap je hem erop dat zijn moerstaal niet het Engels is vanwege een vrij letterlijke vertaling uit het Duits. Niet zo storend, hoor, want daarmee staan echt lastige woorden of moeilijke zinsconstructies er niet in. Ondanks de dikte leest de bundel lekker weg. Via tussenstapjes bij de schlagermuziek en jazz, waarin Klaus Doldinger een grote meneer is, belanden we bij de Star-Club in Hamburg. Daar gebeurde meer dan alleen de ontdekking van een zeker Engels bandje. Met geschiedkundige en sociologische blik kijkt de auteur over de jaren zestig heen. De flowerpower landt wat later in de Duitse steden; op het platteland blijven vooral de schlagers populair. In München vormt zich een collectief onder de naam Amon Düül (II). Hun instrumenten beheersen de hippies amper, maar de optredens zijn altijd spectaculaire trips. Even later ontwikkelt zich in Keulen de formatie (The) Can, betere muzikanten en de heren zijn ook iets serieuzer met hun kunst bezig. De groep gaat steeds meer met elektronische instrumenten doen en definieert daarmee een belangrijk kenmerk van de pop- en rockmuziek uit Duitsland. Synthesizers en keyboards zijn altijd overdadig aanwezig. Een journalist plakt het label 'krautrock' op eigen muziek die uit de Heimat komt, en zo is een genre geboren. Wat leuk werkt in het boek is dat Reetze zijn eigen jeugd en ervaringen vermengt met de algemene gebeurtenissen in Duitsland. En passant leer je veel over het leven in de jaren zeventig en hoe het ook alweer zat met, bijvoorbeeld, de Rote Armee Fraktion. Muzikaal is natuurlijk Kraftwerk van groot belang. De groep Kluster van Hans-Joachim Roedelius (tevens schrijver van het voorwoord) en Dieter Moebius krijgt eveneens de nodige aandacht. Brian Eno werkte ooit met die mannen samen. Mooi is ook de anekdote dat de twee eerste modulaire Moog-synthesizers in Duitsland in huisstudio's in hetzelfde piepkleine Beiers bergdorpje stonden; Eberhard Schoener en Florian Fricke (Popul Vuh) waren de eigenaren. Beroemde producers als Conny Plank en Dieter Dierks krijgen een podium. Giorgio Moroder, Tangerine Dream, Michael Rother, NEU! en Udo Lindenberg komen vanzelfsprekend voorbij. Het activistische geluid van Floh De Cologne is de opmaat naar de jaren van de Neue Deutse Welle. Dat er meer was dan alleen Nena en Herbert Grönemeyer is al snel duidelijk. Zo tegen de overgang naar 1990 breidt Reetze een eind aan zijn verhandeling. Een uitgebreide index, kaarten en plattegronden met de herkomst van bands en feiten over Duitsland geven extra cachet aan deze aan te raden pil. Je leert veel uit Times & Sounds, en de tamelijk onbekende parels die de schrijver aandraagt, nodigen uit tot beluistering via de digitale kanalen.

Robbert Schuller

HARRY SACKSIONI

Dat Kunnen Ze Allemaal Wel Zeggen...

(KATOWEE)
#autobio #anekdoten #bespiegelingen

De coronaperiode greep gitarist Harry Sacksioni aan om zijn herinneringen aan de voorbije ruim vijftig jaar als professioneel muzikant op papier te zetten. Wie in de afgelopen jaren een optreden van de gitarist heeft bezocht, weet dat hij zijn muzikale prestaties al vertellend afwisselend met een greep uit opgespaarde anekdotes en gebeurtenissen. Die zijn nu vereeuwigd in dit in eigen beheer uitgebrachte boekje, dat ook een korte biografie, wat foto's en de teksten van een aantal van zijn albums bevat. Het resultaat, gevat op 178 pagina's, laat zich lezen als een veredelde autobiografie. Van het moment bij Ajax - onder regime van Rinus Michels - dat Harry zich realiseert dat hij voor de muziek moet kiezen, tot zijn bizarre ontmoeting met Leonard Bernstein en zijn masterclass voor het tv-programma Knoop In Je Zakdoek. Een boek met afwisselend een serieuze ondertoon, een tikkeltje ironie of cynisme, waarin Sacksioni honderduit vertelt over de gitaarpolitiek en de momenten waarop geluk aan zijn zijde stond, maar ook waarin hij openhartig ingaat op de ruim veertig jaar dat hij het slachtoffer was van stalking. Wat dit boek leeswaardig maakt, is de afwisselende combinatie van verhalen die niet in het bijzonder fans van (akoestische) gitaarmuziek of Sacksioni in het bijzonder aanspreekt. Het is een buitengewoon openhartige collectie verhalen van een geboren voetballer, gitarist én schrijver. En gewoon te bestellen bij Harry himself.

Wouter Bessels